

ту живність, котру разом з ними і з кораблем буря викинула. Кождий радо встуває до розбитка і виносить хто що може захопити в руки. Правда, досить навишошено, річний, живності, одежі і багато иншого, що вистарчило би їм на кілька тижнів; але кілька тижнів скоренько перейде, і те все минеть ся...

— А що будемо робити потім, коли все минеть ся? — кождий сам себе питає. — Нема иншої ради, лиш мусимо здати ся на милосерде Боже, і очікувати тої хвилі, в котрій Господь нас поминає...

Сидять вони один день, сидять другий, сидять тиждень, сидять другий, і не видно ні зірздки, щоб плив який корабель в ту сторону, до тої пустої безлюдної землі. Якжеж довго терпяти їм пущду і недостаток, як довго ждати щасливого дня, на сивої годичин визволу? Дні борзенько минають і вже третій, ба четвертий тиждень доходить, а не являєсь до них ні одна людська душа, від котрої могли би довідати ся, де вони і в якій стороні, чи далеко віддалені від свого краю, або хоч від якої землі, замешкалої людьми.

Скінчили ся чотири тижні. Вже і пятий настав, вже мало що зістало ся в запасі живності з розбитого корабля; кождому стоїть перед очима голодова смерть. Всі ждуть Божого помилування і кожного дня горячо молять ся, коли зійде на них милосерде Боже. Вже і пятий тиждень минає, а запасу живності після обчислення капітана, котрий межн ним, як батько межн дітьми порядкує, вистане ледве на чотири дні. Кождому дрозц іде поза плечі, коли згадає о будучности. Та щож? ради нема! Але милосердне око Господа Бога, котрий своїх дігній ніколи не онускає, видить кожного, хотий би і в найнеприступнішм місці. Так і тут; Вже туй, туй мали веї погинути з голоду, але Бог милосердний инакше зарядив.

В суботу рано приходить капітан корабля над беріг моря на прохід. Став, думає кілька хвилин над недолею і своєю і своїх людей і глянув на широке море, котрому другого берега не було видно. І бачить він як десь далеко пливе корабель; але мало що його видно, бо лиш вітрила вимахують ся з далека немов біленькі хустинки. Став він і дивить ся своїми великими очима: колиб міг, то одної хвилі притягнув би магнетом корабель до себе. Радість безмірна огорнула його і не втерпів довго, лиш з великим криком і з утіхою прибіг до своїх товаришів...

— Братя товариші! радуйте ся, — говорить всім, бо маємо корабель, котрий до нас приближає ся!

Кождий зірвав ся на рівні поги і вибігає над беріг моря, щоб тою радістю поділити ся. Веї поставали на березі моря і очікують. Аж тут пове пенасте! Корабель плив, плив просто